

เกริ่นนำ

จวบจนสารทโรย เหมันต์ผัน วสันต์ผลิบ ใบ คิมหันต์สว่างไสว
ไยท่านจึงค้ำยังกักขังตัวข้าใต้เจียงซาน
หรือเพียงรูปโฉมสง่า จึงมิปล่อยข้าไปเยือนทิศประจิม
เช่นนั้นคงต้องผลาญล้างหยกศิลาให้สิ้น
จนกว่าโลกวิญญูณจะแหลกละลวกรรมัง

ปลายนิ้วมือและเท้าเย็บวบายะเยือกไปทั่วร่าง บางสิ่งสัมผัสต้นขา
ด้านในพานให้ร่างกายกระตุก ทำเอาตื่นจากภวังค์หลับไหล พยายามเปิด
นัยน์ตาอ่อนล้า แต่เปลือกตาก็หนักอึ้งจนเห็นได้เพียงภาพเลื่อนราง
หญิงสาววัยยี่สิบสามปี เจ้าของร่างกายเล็กๆ ภายใต้อุชุนนอนเมาสบาย
บิดตัวไปมาเพราะความอึดอัด บางสิ่งทาบทับตริ่งแขนขาจนเธอเกิดอาการชา
หากไม่ได้คิดไปเอง สิ่งที่ล่องเข้ามาในทางกงชั้นในและกำลังบีบสะโพกเธอ
ตอนนี้คือมือขนาดใหญ่ สัมผัสของมันแข็งกระด้าง เย็นชืด ไม่เหมือนเนื้อ
หนังของมนุษย์เอาเสียเลย

ขณะพยายามเรียกสติ หน้าอกของเธอถูกคุกคามด้วยมือปริศนา
ลึนสากเฉอะแฉะที่ใหญ่และยาวเกินกว่าจะนึกภาพให้เป็นอวัยวะของมนุษย์
กำลังไล่เลียต้นคอขาว มันละเมียดกับการลิ้มรส นวดคลึงจุดสวางน

คนถูกคุกคามสะบัดแขนขา แต่ก็ไร้แรงต่อต้านจนต้องหอบหายใจ
เพื่อให้บางสิ่งที่ดูเหมือนกำลังสนุกสนานรับรู้ว่าเขาตื่นแล้ว

“อ้อ!”

“เถียน...”

เธอไม่รู้ว่าคำที่ได้ยินมีความหมายว่าอะไร เสียงกระซิบนั้นหุ้มต่ำ
ฟังดูละมุนละม่อมประหนึ่งพูดกับสัตว์ตัวเล็กๆ แต่ก็ทำให้ก้อนเนื้อกลางอก
ลึนรัวด้วยความหวาดกลัว

ใจอยากร้องขอความช่วยเหลือ แต่ไม่อาจเปล่งเสียงออกจากลำคอได้
มีเพียงเสียงหอบครวญครางซึ่งกลายเป็นที่ขบขันของผู้กระทำ มันเริ่มหัวเราะ
ในลำคอ

“ปละ...ปล่อย”

เจ้าของลึนหยุดการกระทำและผลหน้าออก เส้นผมของอะไรก็ตาม
ที่อยู่บนร่างร่วงปรกใบหน้าหวาน แม้จะไม่ได้ลืมตาเธอยังรู้ได้ว่าฝ่ายนั้นมี
ผมยาวขนาดไหน กลิ่นอ่อนๆ ของเหล่ารัมผสมกลิ่นดอกไม้และเครื่องหอม
สมุนไพรริชยตะจุมุก ให้ความรู้สึกเย็นและผ่อนคลาย แต่แฝงความลึกกลับ
ไว้เต็มเปี่ยม เล่นเอาเธอสับสน

“อย่าลืมนะหมวย...ชื่อกู๋เถียน”

หญิงสาวพ่นลมหายใจถี่ขึ้นขณะเบือนหน้าหนีไปมา เพราะหลังจาก
เจ้าของเสียงทรงอำนาจบ้างก็ย้ายจากชอกคอมาประกบริมฝีปาก สอดลึน
รุกล้ำอย่างถือวิสาสะ มันเป็นเช่นนั้นอยู่นานจนเธอเริ่มหมดแรงต่อต้าน ปล่อย
ให้อีกฝ่ายตักตวงตามความต้องการจนพอใจ

“จีเป็นไรอะ!”

“ไม่รู้ เรียกแล้วไม่ยอมตื่นเลย!”

“เฮ้ยจิ ตีน!”

“เอาไงดี เรียกรถพยาบาลไหม”

“ไบจิ!!!”

ก๊ก!

เฮือก!!!

ไบจิเบิกตาโพล่ง เธอรับรู้ในวินาทีนี้เองว่าทั้งหมดเป็นเพียงความฝัน ดวงตาสั้นไหวเประฉาบนำตามองหน้าเพื่อนชายและเพื่อนสาวที่กำลังจับตามองเธอ ทั้งสองพ่นคำถามไม่หยุดปากจนยากจะจับใจความ ประสาทการได้ยินอื้ออึงอยู่พักหนึ่งกว่าจะตบสติสตั้งให้เข้าที่ได้

โคล หนุ่มผมสีน้ำตาลประกายทองธรรมชาติ ลูกครึ่งไทย-อิตาลี ร่างกายกำยำหุ่นนักกีฬา ใช้เวลาที่ไบจิพักหายใจเดินไปรีนน้ำเย็นมาเย็นใส่มือเพื่อนที่นั่งหน้าซีดบนเตียง ส่วน**รายา** เพื่อนสาวหน้าตาเรียบริ้ว ผู้มีผมตรงยาวระเวยซึ่งพักห้องเดียวกันคอยช่วยลูบหน้า ปิดลูกผม หยิบผ้าซับเหงื่อตามกรอบหน้า ก่อนจะหยิบแว่นตาสีงจำเ็นของไบจิมาสวมให้ สีหน้าของทั้งคู่ดูไม่ค่อยดีเท่าไร

“กินน้ำก่อนแล้วค่อยเล่าก็ได้ เมื่อกี้เกือบโทร. ให้รีเซพชันเรียกรถพยาบาลแล้ว เห็นนอนตัวเกร็ง ตกใจหมด” โคลว่าก่อนหย่อนตัวนั่งลงบนเก้าอี้

“เกมี่โรคประจำตัวอะไรที่พวกเราไม่รู้หรือเปล่า บอกได้นะจิ”

รายาจับต้นแขนเพื่อนพลงบีบหวดเบาๆ เพื่อช่วยคลายความกังวล แต่เจ้าตัวยังคงนั่งนิ่ง เอาแต่ยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม

“เดี๋ยวจิ ปากเบือนอะไรวะ”

“หือ?”

ชายหนุ่มคนเดียวในกลุ่มเอื้อมมือมาใช้นิ้วโป้งปาดริมฝีปากแห้งผากของไบจิ สิ่งที่ติดมากับปลายนิ้วคือคราบสีขาวคล้ายลิปสติกที่มีกลิ่นน้ำมันหอมระเหยกับดอกไม้ปะปน เล่นเอาทั้งสามตาตื่น มองกันไปมาอย่างเลือก

ตั้งคำถามไม่ถูก

“ปกติ...ทาลิปนอนหรือ”

“ไบจี มีอะไรจะเล่าหรือเปล่า”

รายาเปิดประเด็นเมื่อเห็นว่าโคลหน้าถอดสี ตั้งแต่เปิดประตูเข้ามาเจอไบจินอนกั๊ดฟัน เกร็งตัวคล้ายมีอาการชัก พยายามส่งเสียงพูดแต่ไม่มีคำใดออกจากปาก ดูน่ากลัวราวกับคนใกล้ตาย

ส่วนสาวผมสั้นต้นเหตุความวุ่นวายได้แต่สิ้นศรัทธา พยายามจะเรียบเรียงเรื่องในฝันให้เพื่อนเข้าใจง่าย ๆ

แต่ก็กลับออกมาได้เพียงแค่ว่า

“ชื่อ...ชื่อกู๋เขียน”

“ชื่อแปลว่าสี่ ส่วนกู๋เขียนคือเหรียญจีน ที่มีรูสี่เหลี่ยมตรงกลาง”

โกด์นำทางตอบคำถามลูกท้าวหัวรั้น ทั้งสามคนอยากขึ้นผาเจียงในฤดูน้ำหลากป่าปิด ซึ่งปกติแล้วไม่มีโกด์คนไหนอยากรับว่าจ้างพาลูกท้าวขึ้นผาแห่งนี้ในหน้าฝน ด้วยไม่อยากเสี่ยงกับภัยธรรมชาติ

และภัยจากสิ่งที่ไม่มองเห็น

คราแรกที่ทั้งสามตามหาคนนำทาง แน่ใจว่าไม่มีใครรับ เพิ่มเงินก็เท่าต่อก็เท่าก็ล้วนได้รับคำปฏิเสธ แต่จู่ๆ ก็เหมือนมีบางสิ่งตกลงใจให้ได้เจอกับ **ชวน** เจ้าหนูโกด์นำทางวัยเพียงสิบเจ็ดปีคนนี้ แม้เขาจะเรียกเงินเพิ่มมากกว่าปกติหลายเท่า แต่ก็ยังดีกว่าเดินทางโดยไร้ผู้ชำนาญเส้นทาง

ไม่ว่าจะไม่ว่าเรื่องภัยอันตรายของฤดูกาล แต่ที่ต้องตั้งตารอขึ้นเพราะมันเป็นช่วงเวลาเดียวที่พอจะเที่ยวด้วยกันเป็นทริปส่งท้าย ก่อนจะแยกย้ายกันไปทำงานตามความฝันของตัวเอง ประกอบกับที่แห่งนี้มีสถาปัตยกรรมเป็นเอกลักษณ์ ซึ่งถ้าเทียบกับที่อื่นภายในประเทศแล้วก็ถือว่าหาดูได้ยาก อาจารย์เคยแนะนำว่าต้องมาดูด้วยตาสักครั้ง สำหรับพวกเธอเหตุผลทั้งหมดนั้นมันมากพอแล้วสำหรับการเสี่ยง

“เห็นบ้างจะขึ้นผาฤดูฝน นึกว่าไม่ได้ศึกษา”

ว่าแล้วหนุ่มน้อยก็แจกเหรียญเงินที่ว่าให้ลูกทัวร์คนละสี่เหรียญ สี่หน้าไม่ได้แปลกใจกับคำถาม ผิดกับคนทั้งสามที่แบมือรับเหรียญขณะมีเครื่องหมายคำถามเต็มใบหน้า ชักไม่แน่ใจว่าการที่อีกฝ่ายมีของที่ตรงกับในฝันเป็นเรื่องบังเอิญหรือเกิดจากสิ่งลึกลับมากล่าวเตือน

“คือ...น้องคะ มันใช้ทำอะไรเธอ”

ไบจิเอ่ยถามด้วยความงงวย เด็กหนุ่มผมดำสนิทเชื้อสายแผ่นดิน มังกรตัวตดวงตาเรียวมองก่อนตอบ

“วางไว้ข้างหมอนก่อนนอน”

“อ้อ ขอบคุณนะค่ะ”

ไบจิลอบสำรวจเด็กหนุ่มขณะเดินออกจากตัวอาคารเพื่อไปเตรียมของข้างรถกระบะรับจ้างที่มารอรับ แม่ชวนจะมีอายุเพียงสิบเจ็ดปี แต่ก็สูงเกือบเท่าโคลที่ส่วนสูงเตี้ยหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร ต่างกันเพียงมวลกล้ามเนื้อน้อยกว่า ผิวซีด แขนขายาวแก้งก้างไปหน่อยเท่านั้น

ระหว่างเช็กกระเป๋าและเตรียมความพร้อมก่อนขึ้นผา ไบจียังไม่คลายความสงสัยเกี่ยวกับความฝันเมื่อกลางดึกที่ผ่านมา เธอบอกเพื่อนว่าฝันร้ายโดยไม่ได้ลงรายละเอียด บอกเพียงว่าคงเพราะนอนน้อยจนเกิดความเครียด ไบจิทำเนียนเดินเข้าไปใกล้เด็กหนุ่มเพื่อหาช่องชวนคุย เนื่องจากไกด์คนนั้นดูเป็นคนพูดน้อย ทักเพียงเรื่องจำเป็น ไม่มีการละลายพฤติกรรมหรือแนะนำการท่องเที่ยวอย่างที่เคยเจอที่อื่น

“มีอะไรครับ”

ยังไม่ทันจะพูดสิ่งใดเขาก็สวนขึ้นมาประหนึ่งอ่านใจออก ชวนปล่อยมือจากกระเป๋าสัมภาระของตนแล้วยืดตัวขึ้น เบนตามองคนที่ทำท่าอึกๆ ยักๆ เหมือนว่าจะไม่มีใครมองเห็น

“เอ่อ...มีเรื่องอยากรถามอีกค่ะ”

“ว่าไงครับ”

หญิงสาวจำฝันที่เหมือนจริงนั้นได้ทุกอย่าง ไม่ว่าจะกลืน น้ำเสียง คำพูดที่เขาบอกให้จำฝังหัว หรือแม้แต่สัมผัสผ้าสจาบจ้วงหยาบโหลน ดูอย่างไร ชายในฝันคนนั้นก็ดูเจ้าเล่ห์ ไม่น่าจะมาดี แต่หลังจากได้รู้เรื่องเหรียญเขียนแล้ว เธอก็ปะติดปะต่อเอาเองว่าฝ่ายนั้นอาจจะมาเตือนบางอย่าง มันยิ่งทำให้ไปก็ไม่เข้าใจ ถ้าหากเขามาร้าย ทำไมถึงต้องเตือนเรื่องเหรียญด้วย

และยังมีอีกคำที่เธอจำได้ขึ้นใจ

“เถียนแปลว่าอะไรเธอ”

“หวาน”

“อะไรนะ”

“เถียนแปลว่าหวาน”

*“ผ่านเขตสุสานไปก็ไม่เห็นเขาแล้วครับ
อย่าออกนอกเขตเชือกแดงก็พอ”*

1

ผิดฤดู

“จะไปเดือนนี้หรือ”

“ใช่!”

โคลตอบเพื่อนสาวเสียงใส พยักหน้าหงิกๆ จนเส้นผมสีทองร่วงปรกใบหน้า ภาพเจ้าสุนัขพันธุ์โกลเดนรีทรีฟเวอร์ที่หับซ้อนขึ้นมาทำให้คนมองถึงกับหลุดขำ

เพื่อนสาวตีกีรนางแบบชุดไทยลงปกนิตยสารอย่างรាយากมือปิดปากตามมารยาทก่อนตอบกลับ

“หน้าฝนแบบนี้จะไปได้หรือ”

“แต่ถ้าไม่ใช่เดือนนี้ก็คงไม่มีโอกาสเจอกันอีกแล้วนะ”

ไม่รู้ว่เพื่อนคนนี้ไปเลียนแบบพฤติกรรมเจ้าหมาใหญ่สายพันธุ์นั้นมาจากไหน แต่ทั้งน้ำเสียง สีหน้าหงายหงอย คิ้วตก ปากเบะ แง่อนเป็นเด็ก ทำตาละห้อยบีบเสียงเล็กเสียงน้อย มันชัดเจนเหลือเกินราวกับก้อบวาง

“เป็นหมาหรือไง ดูทำหน้าเข้า”

“หมาไม่มีเพื่อนคบ ฮือ!”

ไปจีที่นั่นฟังนั่งจดบางอย่างอยู่นานถึงกับต้องเงยหน้ามาบน โดยพื้นเพ เธอเป็นคนพูดไม่ค่อยเก่งนัก แม้หน้าตาจะน่ารัก แต่เมื่อเทียบกับเพื่อนในกลุ่มเธอดูเหมือนที่พูดจนหลายคนไม่กล้าเข้าหา

วันนี้ทั้งสามนัดกันออกมานั่งที่คาเฟ่ หลังจากไม่ได้เจอกันตั้งแต่จบพิธีรับปริญญาอย่างเป็นทางการ ด้านนอกร้านมีฝนตก ทำให้รถติด ใ้อากาศละอองฝนที่เกาะกระจกบานใหญ่ส่งผลให้อากาศเย็นฉ่ำ โดยที่ในร้านเปิดเครื่องปรับอากาศในอุณหภูมิพอเหมาะ วิวเมืองด้านนอกเปลี่ยนไปผิดหูผิดตา ราวกับธรรมชาติตัวแปรเปลี่ยนสีท้องฟ้าตามฤดูกาล

เจ้าของโบหน้าสวยเหลือบมองหน้าต่างก่อนหันกลับมา ใช้หลังมือดันกรอบแว่นแล้วตอบกลับเพื่อนรัก

“ไปตอนนี้น้ำจะหนาวแน่เลย”

“มีนวัตกรรมที่เรียกว่าผ้าห่ม เพื่อไม่รู้”

“รู้ แต่ขี้เกียจขนเสื้อผ้าขึ้นไปด้วยไง แกก็รู้ว่าฉันขี้หนาวอะ”

“อ้อๆ ไม่อยากฟังแล้ว คนไม่รักเพื่อนไม่อยากฟัง!”

โคลทำเป็นยกมือปิดหู เขามักทำแบบนี้ยามมีเรื่องขัดใจหรือโดนปฏิเสธนัด แนนอน ตัวไปจีผิดนัดเขาไม่ต่ำกว่าสิบครั้งตั้งแต่รู้จักกัน มันคงน่าเสียดายหากครั้งนี้เธอไม่ยอมไปด้วยอีก และเพื่อชดใช้ความผิดที่เอาแต่หมกตัวอยู่ในห้อง เบี้ยวทริปเป็นล้ารอบเพราะอยากนอน จึงยอมตามใจอีกฝ่ายอย่างเสียไม่ได้

“อะๆ ไปก็ไป แล้วไหนในเว็บเขาว่าไง มีแนะนำการท่องเที่ยวไหม”

“เดี๋ยวเปิดแป็บ!”

ไปจีย่นจมูกใส่เพื่อนชายที่กำลังหาข้อมูลสถานที่ดังกล่าว แม้จะเคยได้ยินชื่อผ่านหู เห็นภาพวิวทัศนผ่านตามาบ้าง แต่เธอเห็นมันจากข่าวอุบัติเหตุโศกนาฏกรรมมากกว่าการบรรยายความคุ้มค่าในการตั้งต้นไปเหยียบสถานที่ที่ว่ากันว่าสวยงามเหมือนไม่มีอยู่จริง

รายาและไปจิชะงกไปมองจอสมาร์ตโฟนในมือโคล เว็บไซต์สำนัก

ข่าวชื่อดังปรากฏการณ์ค้นหาคำว่า**ผาเจียง** ก่อนพวกเธอจะชงงักกับพาดหัว และภาพข่าวที่ปรากฏ

“เอ่อ...โทษที เข้าผิดเว็บ”

โคลอี้มแหยแก้ตัว รีบกดออกแล้วเลือกบทความใหม่เพื่อไม่ให้เพื่อนสาวทั้งสองใจเสีย คนหนึ่งติดห้องไม่ค่อยออกไปไหน อีกคนก็เรียบร้อย ยิ่งกว่าผ้าพับไว้ในตู้ หากมีเหตุผลหนักแน่นพอทำให้ทั้งคู่เห็นว่าไม่ควรไป มีหวังทริปนี้ล่มอีกตามเคย

ใช้เวลาไม่นานเขาก็โชว์ภาพและกิจกรรมน่าสนใจบนหน้าเว็บไซต์ แนะนำการท่องเที่ยว ถึงบทความจะอัปเดตล่าสุดเมื่อครึ่งปีก่อน แต่ก็เหมือนจะมีข้อมูลครบถ้วน ทั้งความเป็นมาของสถานที่ กิจกรรม สถาปัตยกรรม วิถีเดินทาง รวมถึงที่พัก ยอมรับเลยว่ามันน่าสนใจทีเดียว

ผาเจียงตั้งอยู่ในจังหวัดหนึ่งทางภาคใต้ของประเทศไทย ที่ยอดผามีพิพิธภัณฑ์เจียงซาน พิพิธภัณฑ์อุปรากรจีนซึ่งเป็นสถานที่บรรจุสิ่งของความทรงจำ และศิลปะวัฒนธรรมต้นตำรับจากแผ่นดินใหญ่ คณะอุปรากรจีนเจียงซานนั้น เป็นคณะเดี่ยวแห่งผาเจียงที่สืบทอดกันมายาวนานกว่าสองร้อยปีก่อนจะปิดตัวลง แล้วปรับปรุงเป็นพิพิธภัณฑ์อย่างในปัจจุบัน

“เนี่ย เขาบอกว่าวิธีขึ้นผามีหลายทาง มีรถบัส เดินขึ้น จ้างรถขึ้นไปส่งถึงที่พัก แล้วก็ต้องจ้างไกด์ ไม่ก็...พราน? เอ่อ นั่นแหละ เขาจะพาขึ้นไป”

โคลสาธยายยาวเหยียดแม้จะตั้งใจอยู่ข้างก็ตาม ไบจิลอบมองหน้าเพื่อนสาวข้างกาย ร่ายาตั้งอกตั้งใจฟังจนเธอรู้สึกผิด เพราะดันชนลูกตอคนที่กำลังพาล่ามเกริ่นเรื่องที่พักขึ้นมา

ทางเลือกแรกคือลานกางเต็นท์ ซึ่งพวกเธอไปเที่ยวกันในฤดูฝน ไม่มีทางบ่าดีเต็อดนอนกลางพายุฝนแน่นอน ทางเลือกที่สองคือรีสอร์ทราคาแพงหูฉี่ แต่แม้จะมีเงินในบัญชีอยู่ราวหกหลักต้นๆ ก็ไม่ยากจนอนเตียงต่างถิ่นราคาเหยียบหมื่นแน่ๆ และทางเลือกสุดท้ายคือห้องพักรีสซึ่งจัดเตรียมโดยพิพิธภัณฑ์ มีไว้สำหรับนักท่องเที่ยวที่ลงจากผาไม่ทันในกรณีฉุกเฉิน เช่น สภาพอากาศไม่เป็นใจ

“นั่นเราไปเช่าเตียงกลับไหม ขึ้นผาตอนเช้าแล้วลงตอนเย็น จะได้ไม่ต้องเอาของไปเยอะ เปิดโรงแรมด้านล่างนอนเอา”

ร่ายาออกความเห็น และนั่นเป็นทางเลือกที่ดีทีเดียว ไบจิลกับโคลพยักหน้ารับพร้อมกันอย่างพร้อมเพรียง ทำทางเหมือนผาแฝดนั้นทำเอาสาวผมยาวต้องยกมือปิดปากแล้วหัวเราะเบาๆ ด้วยความเอ็นดู

ว่าเมื่อถึงวันนั้นจริงๆ แล้ว ทุกอย่างก็ไม่ได้เป็นดังใจ

“รถจะส่งเราถึงแค่จุดบี ส่วนที่เหลือต้องเดินขึ้นไปเอง ใช้เวลาประมาณ สามชั่วโมง เตรียมน้ำใส่กระเป๋ามาพอดีใช้ไหมครับ”

ชวนกางแผนที่อธิบายเส้นทางให้นักแน่นก่อนขึ้นรถกระบะรับจ้าง ขณะนี้ ตอนยกเบาะขึ้นรถคนขับก็เอาแต่ปั่นด้วยสำเนียงท้องถิ่นว่าจะมาทำไม่กันช่วงนี้ เด็กหนุ่มซึ่งจุดตั้งปากว่าพาลงมองลูกทัวร์ ไบจีหันมองหน้าเพื่อนทั้งสองที่ยืน อยู่ด้านหลัง ก่อนพยายามเอ่ยจุดประสงค์

“คือ...พวกพี่จะไป-กลับคะ แบบว่าขึ้นตอนเช้า ลงตอนเย็น”

ว่าจบเสียงหัวเราะของคนขับรถสูงวัยก็ดิ่งลงมาจากรถซึ่งเปิด หน้าต่างทิ้งไว้ ราวกับว่าประโยคนั้นมันน่าขันมาก หญิงสาวกลืนน้ำลายเหน็ด ลงคอ คิดคำต่อไม่ออก ชวนถอนหายใจก่อนพับแผนที่เก็บ พูดยด้วยเสียง ซักจูงเกมบังคับ

“นั่นฟังนะครับ ที่นี่คือเขตภูเขา และตอนนี้เป็นฤดูฝน มันจะตกตั้งแต่ บ่ายแก่ๆ ไปจนถึงเที่ยงคืน หรืออาจจะนานกว่านั้น ถ้าจะไปแล้วกลับก็แค่ ขึ้นไปหายใจไม่ถึงห้านาทีแล้วเดินตากฝนลงมา เพราะฉะนั้นเตรียมของให้ ครบ เราจะนอนกันด้านบนครับ”

“แต่น้องคะ พวกพี่จองห้องพักไว้สำหรับรุ่งนี้ด้วยนะคะ” รាយ ช่วยคนเล็กลี้ที่หาทางออกไม่ได้พูดอีกแรง

“เดี๋ยวผมขอคืนให้”

“นอนข้างบนมันจะปลอดภัยเหวอ”

“มันไม่ปลอดภัยตั้งแต่พวกคุณอยากขึ้นผาชวงนี้แล้วครับ”

แม้แต่โคลที่อายุมากกว่าและขนาดตัวพอๆ กันยังไม่สามารถขัดคน เด็กกว่าหลายปีได้ สุดท้ายก็ต้องยอมแพ้ เข้าไปเก็บของในห้องพักใส่กระเป๋า เพิ่ม ใช้เวลาไม่นานทั้งสามก็กลับออกมาพร้อมข้าวของที่เยอะกว่าเดิม

ไบจีมีสิ่งไม่จำเป็นเยอะกว่าใครเพื่อน ตั้งแต่ตุ๊กตาเพนกวินตัวโปรด ผ้าห่มผืนเล็ก รองเท้าสลิปเปอร์รูปหมีขาว บนหัวคาดด้วยผ้าปิดตาที่ใช้ยาม

นอนไม่หลับ ไหนจะหนังสือการ์ตูนสาวน้อยวัยใสอีกสองเล่มในกระเป๋า

“เอาขึ้นหลังกระเปาะเลยครับ”

โคลกับรายาทหยอนนำสัมภาระขึ้นรถจนหมด เหลือเพียงใบจิจิที่เดินลากขามาหยุดอยู่ข้างไถด์อายุน้อยที่ข่มคนอายุมากกว่าเป็นว่าเล่น

“อันนี้จำเป็นหรือครับ”

ชวนสำรวจเครื่องแต่งกายและอุปกรณ์การนอนมากมายของคนที่จะเดินขึ้นเขา ก้านนิ้วเกี่ยวสายห้อยรองเท้าสลิปเปอร์หน้าหมီးขาวเพื่อยืนยันให้แน่ใจว่าตนไม่ได้มองผิด

“จำเป็นค่ะ”

“แล้วนี่?” เขาชี้ตุ๊กตาเพนกวินต่อ

“จำเป็นมาก”

“นี่...”

“สุดท้าย”

ชวนมองหน้าคนอายุมากกว่าราวหกปีอย่างไม่อยากเชื่อ เขาถอนหายใจคล้ายปลงชีวิตอีกขั้น

“ทำไม ก็ที่เป็นคนนอนยากอะ”

“ครับ ผมเข้าใจ”

นั่นเป็นการหมางเมินที่เจ็บยิ่งกว่าการด่าว่าโตปานนี้แล้วยังทำตัวเหมือนเด็กหลายเท่า เด็กหนุ่มช่วยยกกระเป๋าเบาหวิวของใบจิจิขึ้นหลังรถ ส่วนของจำเป็นมากมายที่ว่าเจ้าตัวจะถือเอง

ก่อนรถออก ชวนออกกฎเพียงข้อเดียวสำหรับทริปนี้คือ

ห้ามขัดคำสั่งเขาเด็ดขาด

นั่นหมายความว่าเด็กคนนี้จะออกข้อห้ามที่ข้อก็ได้ตามใจต้องการสำหรับใบจิจิแล้วเขาตุลลาดเกมโกงใช้ได้

สองข้างทางที่รถแล่นผ่านชนาบด้วยธรรมชาติซึ่งหาไม่ได้จากป่า
คอนกรีต ความเขียวชอุ่มชะล้างดวงตาจากความวุ่นวายในเมือง อากาศ
เย็นสบายพัดผ่านกายตลอดทาง เป็นศิลปะที่รังสรรค์โดยผืนดิน แหล่งน้ำ
อากาศ และท้องฟ้า ไปจิตสูดกลิ่นดินชื้นปะปนออกซิเจนบริสุทธิ์เข้าไปเต็มปอด
ทั้งสามถ้ายรูปเก็บไว้เป็นที่ระลึกตลอดทาง บันทึบความประทับใจ
ตั้งแต่ทำยังไม่แตะยอดผา หลงลืมไปเลยว่า...

ผาเจียงแห่งนี้ปรากฏชีวิตผู้เยี่ยมเยียนมาแล้วนับพันศพ
กีก!

ขณะกำลังเพลิดเพลินรถก็มาจอดที่ข้างศาลารอรถ ป้ายสีเหลือง
ปรากฏตัวอักษร B บ่งบอกว่าต่อจากนี้ทั้งสี่คนต้องเดินเท้าไปตามเส้นทาง
หมดเวลาสำหรับความสะดวกสบายแล้ว

“เอาของลงครับ เราจะเดินตามทางเก่าขึ้นไป มีจุดพักทั้งหมดห้าจุด
จะไปถึงประมาณเที่ยงพอดี”

“แล้วทำไมไม่ไปทางนั้นละน้อง ผ่านตรงนั้นไม่ใกล้กว่าหรือ”

ชวนมองตามปลายนิ้วของโคลซึ่งชี้ไปยังถนนที่มีอุโมงค์ต้นไม้ปกคลุม
จนเกิดเงาทะมึน หากมองตามเส้นทาง ใดๆเดินไปตามถนนสายนั้น
ก็น่าจะถึงเร็วกว่า ไม่น่าใช้เวลาถึงสามชั่วโมงด้วยซ้ำ

“เพื่อมีรถสวนลงมา มันอันตราย”

“แต่น้องบอกว่าช่วงนี้ไม่มีรถขึ้นมาที่นี่คะ”

รยาแย้งด้วยความฉงนขณะดึงสายเบ้ประทับบ่า ก่อนหน้านี้ชวน
พูดเองกับปากว่าไม่มีรถขึ้นมาที่นี่ในฤดูฝน ที่แย้งไม่ใช่เพราะกลัวเหนื่อย
แต่เพราะกลัวว่ากำลังถูกหลอกให้เสียเงินโดยใช้เหตุต่างหาก

เด็กหนุ่มมองกลับนิ่งงัน หลุบตาลงเล็กน้อยเหมือนมีเรื่องบางอย่าง
อยากพูด แต่สุดท้ายก็เลือกตอบแค่ว่า

“คงไม่อยากเจอดินถล่มกันหรอกใช้ไหมครับ”

รยาและโคลมองหน้ากันอย่างไม่มีอะไรจะเถียงเจ้าถิ่น ทว่ายังคง

ตั้งแง่กับพฤติกรรมน่าเคลือบแคลงของเด็กหนุ่ม ส่วนอีกคนไม่ได้รู้ร้อนรู้หนาว เอาแต่พยายามแกะห่อลูกอม ราวกับไม่มีส่วนได้ส่วนเสียกับการก่อกำเริบคดีขึ้นมานั้น

ไปจิตจึงจมนมือแดง ห่อพลาสติกก็ยังไม่หลุดออกจากก้อนน้ำตาลรสหวาน จนชวนเริ่มรำคาญตาจึงเสนอตัวเข้ามาช่วย ซึ่งลูกอมจากมือลูกหัวร่ออย่างถือวิสาสะ

“ผมแกะให้”

หญิงสาวดันแว่นกรอบสีเงินให้เข้าสันจมูกแล้วมองมือที่งัดมันออกอย่างชำนาญ ใช้เวลาไม่ถึงนาทีก็ได้มาอยู่ในมือ

“ขอบคุณค่ะ”

หลังจากเตรียมตัวกันเสร็จ โคล รยาและไปจิกก็พากันเดินขึ้นบันได ของทางเก่าตามหลังโกด์ แม้จะเหงื่อตก แยกของหนัก แต่สิ่งที่แลกมาคือ ความสวยงามของซากหินสลัก สถาปัตยกรรมรกร้างวัชพืชเกาะ มีเชือกสีแดงผูกทั้งสองฝั่งนำทางเดิน เป็นความสวยงามบนความเย็นเยือกที่นับว่าคุ้มค่ามากจริงๆ

ทั้งสามเรียนจบจากสาขาสถาปัตยกรรมภายใน เตรียมประกอบอาชีพมัณฑนากรหรือนักออกแบบตกแต่งภายในจึงค่อนข้างตื่นตาตื่นใจกับสิ่งที่ได้พบเห็นระหว่างทาง

“โห ใช้หินหายากสร้างด้วย ใครขยันขนขึ้นมานักหนา”

ด้วยจิตวิญญาณแห่งอินที่เรียวไฟแรง โคลซึ่งเดินอยู่หลังสุดไม่วายตื่นตื่น ทั้งลูบทั้งคลำทั้งเคาะหินตามทางเดินชั้นๆ เพื่อวิเคราะห์โครงสร้าง หินที่เขาว่าเกิดจากการแปรสภาพของหินชนิดหนึ่ง ทว่าด้วยสภาพภูมิอากาศ เขตผาเจียงจึงไม่มีทางเกิดหินชนิดนี้ได้ นอกเสียจากว่ามันถูกขนย้ายมาจากสถานที่อื่น

“ทางเก่านี้ถูกสร้างขึ้นในช่วง ค.ศ. 1908 โดยคุณขุนฟาหลง เพื่อ

ขึ้นไปประกอบพิธีกรรมประจำปีบนผาเจียง ในตอนนั้นยังมีคณะอุปรากรจัดการแสดงกันอยู่ ว่ากันว่าคนที่ได้ดูจิวบนผาเจียงก็เหมือนได้ดูการแสดงของทวยเทพ...”

ชวนเริ่มทำหน้าที่ไกด์หลังจากเดินเสียบๆ มานาน ลูกทัวร์ทั้งสามพยักหน้าทำความเข้าใจก่อนถามประเด็นที่สงสัย

“แล้วขุนฟาหลงเขาเป็นใครหรือคะ” วิทยาถาม

“ผมไม่รู้ประวัติเขามากเท่าไร ตามเอกสารเก่าบอกว่าเขาเป็นผู้บริจาคเงินสร้างทาง ทำการค้าแล้วก็ช่วยเหลือชาวบ้านให้มีช่องทางทำมาหากิน”

“อ้อ ออกแนวคนใจบุญจ้ะหรือคะ”

“ครับ”

“แล้ว...ปกติมีคนมาทางนี้บ่อยไหม”

ไปจิถามเสียงตะกุกตะกักหลังจากเจียบมานานเพราะเอาแต่กินขนมและดมยาดม

“ไม่ครับ ทางนี้เป็นทางเก่า มีแค่ผมกับอาจารย์ที่ใช้ ปัจจุบันเขาจะใช้ทางใหม่สำหรับนักท่องเที่ยว แต่เวลานี้ทางนั้นไม่เหมาะกับการเดิน”

“เอ่อ ว่าแต่ คนนั้นเขา...เป็นใครหรือ”

เพื่อนร่วมทางทั้งสามหันขวับมองตามปลายนิ้วของไปจิ ซึ่งชี้เข้าไปในดงป่ารกทึบข้างทาง

เขาคนที่ว่าคือชายสวมเสื้อคอจีนปอนๆ สีน้าตาล รวบผมขึ้นศีรษะ ช่วงล่างสวมกางเกงเล เท้าเปลือยเปล่าเหมือนดิน หน้าแข้งมีรอยชูดขีดสีเลือด เขาจ้องมองมายังพวกเขาจากเงาแมงไม้ แว่ตาว่างเปล่าชวนขนหัวลุก

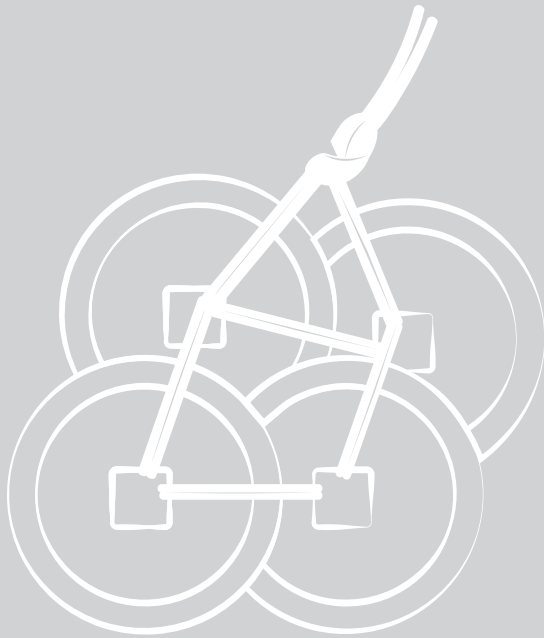
ตลอดทางที่ผ่านมาไปจิตคิดว่าเขาเป็นชาวบ้าน จนกระทั่งพวกเขาหยุดเดินแล้วเขาหยุดตาม

“ผ่านเขตสุสานไปก็ไม่เห็นเขาแล้วครับ ยาย่าออกนอกเขตเชือกแดงก็พอ”

คำตอบจากปากของชวนทำให้ทั้งสามอยากจะหันหลังวิ่งกลับ มัน

หมายความว่าทางที่กำลังเดินอยู่นี้ชวนเขย่าขวัญกว่าตาเห็น หินสั้กลาย
มากมายรอบกายคือป้ายหลุมศพ เขือกสีแดงก็ไม่ใช่สัญลักษณ์บอกเส้นทาง...
มันไม่ต่างจากเดินในป่าช้า โดยเอาตัวเองมาอยู่ในสายสัญญาณ

“อย่ากลัวฟ้าเลย”

2

งานผ้าร้อยขลุ่ย

“คืนนี้เราจะนอนกันที่นี่ ไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าให้เรียบร้อย แล้วออกมาเจอกันที่โถงกลางครับ”

เด็กหนุ่มออกคำสั่งทันทีหลังมาถึงพิพิธภัณฑสถานอันเป็นจุดหมายปลายทาง ไม่ให้เวลาหายใจหายคอทำความคุ้นเคยกับสถานที่ ทั้งสี่คนวิ่งหนีฝนเข้ามายังอาคารไม้ขนาดใหญ่ซึ่งตั้งเด่นสง่าอยู่บนยอดผามีแนวกำแพงไม้กั้นพื้นที่ภายนอกภายในชัดเจน และมีทางเดินยาวเชื่อมอาคารหลายหลังเข้าด้วยกัน

แม้คำสั่งจะฟังดูขึงขัง แต่ไปจียอยากสำรวจเสียก่อน นัยน์ตากลมได้แว่นกวางดมองรอบกายขณะวางกระเป๋าเป้ลงบนพื้นหินเย็นๆ

ทางด้านหน้าของพิพิธภัณฑสถานมีซุ้มประตูจีน ทำจากไม้ดูเก่าแก่ สีแดงซีด ลอกตามกาลเวลาและคงไม่ได้รับการดูแล ผิดกับตัวอาคารไม้สีเข้มที่ยังดูมีเสน่ห์และมีมนตร์ขลังจนน่าแปลกใจ พื้นหินสีธรรมชาติไม่رابเรียบกลมกลื่น กับการเป็นวัฒนธรรมโบราณ

รูปลักษณ์ต้องตามาพร้อมเสียงกระดิ่งที่โบกสะบัดตามแรงลม

เมล็ดฝนสาดกระหน่ำกระเบื้องด้านนอกดังไปทั่วอาณาบริเวณ กลิ่นธูปหอม และกำยานแทรกกลิ่นฝน ทุกสิ่งนำอภิมรณะเสียจนต้องหยุดมองราวกับถูกสะกด

เส้นผมเปียกชื้นกับเสื้อผ้าเประโคลนไม่ได้ทำให้รู้สึกแยเลย หญิงสาวหันมองเพื่อนสนิทอย่างรู้ทันก่อนหัวเราะด้วยความสุข บ่งบอกได้ว่ารู้สึกดีขนาดไหนกับการลับเท้าวิ่งหนีพายุฝนพร้อมเพื่อนรัก

“อาต๋ ลือพาใครขึ้นมา”

ไบจิหันขวับไปมองหญิงชราที่จู่ๆ ก็เดินเข้ามาในตัวอาคารจากฝั่งซ้าย ติดป้ายทางเดินหลัก เจ้าตัวมีผมขาวโพลนทั้งศีรษะ ใบหน้ามีกระฝ้าริ้วรอย ตัวค่อนข้างเล็ก

“สวัสดิ์ครับอามา ขอโทษที่ขึ้นมาไม่ได้บอกก่อน พอดีพวกอี...”

ชวนพูดคุยกับหญิงชราอย่างสนิทสนม ไบจิตั้งใจฟังทุกคำ พอฟังออกว่าเป็นภาษาจีนสำเนียงแต้จิ๋ว ทว่าไม่เข้าใจความหมายสักคำ

เด็กหนุ่มผายมือนำทาง ช่วยสาวๆ ยกของไปยังส่วนของห้องพัก ผู้มีปัญหาด้านการแปลภาษาเดินตามไปอย่างงงๆ เงิ่นๆ ทั้งที่ยังมีความสงสัยอยู่เต็มหัว

พิพิธภัณฑ์แห่งนี้มีห้องพักราวสี่ห้องอยู่ทางด้านหลังซึ่งเป็นทางที่พวกเธอเข้ามา แต่ละห้องแบ่งด้วยโครงไม้กับผนังไม้บางๆ ช่องว่างกรุด้วยกระดาษเยื่อไผ่ ในหนังหรือซีริสที่เคยดูมันดูปกเปียก แต่ของจริงนั้นแข็งแรงกว่าที่คิดไว้มาก การตกแต่งภายในห้องสมกับเป็นที่พักฟรี มีเพียงเตียงไม้สี่เสาขนาดใหญ่ติดมานั่งสีแดงผืนบางไว้ หลุมเตาผิงผิงพื้นไม้ที่ดูไม่ได้ใช้งานมานาน และตะเกียงไฟสลัวๆ ห้อยอยู่หน้าตู้ลิ้นชัก

“ผู้หญิงนอนด้วยกันได้ไหมครับ หรือต้องการแยกห้องนอน” ชวนหันมาถามความสมัครใจ

ไบจิหันมองหน้าเพื่อนสาวแล้วเบ้าปากเล็กน้อย ทั้งสามคนรู้ว่าสาวผมสั้นหัวยุ่งคนนี้หลบยากขนาดไหน ส่วนรายาที่นั่งายไม่แพ้กัน หากอยู่ห้อง

เดียวกันแบบเมื่อคืนมีหวังตาค้างหึ่งคู่แน่

“แยกดีกว่า เพื่อการนอนหลับที่ดีของเราสองคน” ไบจิพูดติดตลก ยกนิ้วโป้งยืนยันคำพูดตนเอง

เธอเลือกห้องนอนริมสุด ถัดมาเป็นห้องของรายา ห้องนอนใหญ่ที่ชวนนอนกับอาม่า และห้องของโคลซึ่งอยู่หน้าสุดติดกับโถงทางเดิน ระหว่างจัดข้าวของก่อนเตรียมไปอาบน้ำ ไบจิเริ่มชินกับกลิ่นของที่นั่นมาบ้าง ตอนเดินขึ้นมาเธอเอาแต่ดมยาดมจนลืมหอกิจเงินบริสุทธิ์ แถมยังชนหัวลูกกับชายชาวบ้านที่เจอระหว่างทางด้วย

ชวนบอกว่าชายคนนั้นเป็นคนสติไม่ดี หลังจากเกิดเหตุกรรยาพลัดตกเขาพร้อมกับลูกน้อย เขาชอบเดินตามแบบนั้นเป็นประจำ แต่จะไม่ข้ามเขตเชือกสีแดงและไม่ขึ้นไปเกินเขตสุสาน เนื่องจากเจ้าตัวคิดว่าตนเองได้กลายเป็นวิญญาณไปพร้อมคนรักแล้ว เขาพยายามสารพัดวิธีเพื่อฆ่าตัวตาย แม้กระทั่งกระโดดหน้าผา แต่กลับรอดมาได้โดยไม่น่าเชื่อ

ตอนฟังครั้งแรกทุกคนพากันสงสัยว่า ทำไมชวนตอบเพียงแค่ว่า

‘เขาไม่อนุญาตให้ตาย’

แล้วเขาคือใคร...

ช่างปะไร ไม่ใช่ผีก็ตีขนาดไหนแล้ว

หญิงสาวยกไหล่แล้วหยิบเสื้อผ้า ขณะผละตัวออกจากเตียงเธอเปลือยเหลือบมองไปด้านนอกหน้าต่าง สายตาจึงปะทะเข้ากับหน้าต่างอีกบานของเขตอาคารฝั่งตรงข้ามเข้าพอดีพอดี ก่อนหน้านี้ชวนเตือนไว้ว่ามันเป็นอาคารต้องห้าม ห้ามเข้าไปโดยเด็ดขาด

แต่ทำไม...เธอเห็นแผ่นหลังกว้างของใครบางคน ถือตะเกียงเดินผ่านไป

“แว่นอยู่ไหน...แว่น”

ไบจิสวมแว่นตาเพื่อจะมองให้แน่ใจว่าไม่ได้ตาฟาด แต่ก็พบเพียงอาคารมืดที่ปรกร้าง เจ้าตัวตีความไปว่าคงมองผิดเอง ก่อนจะเดินออกจาก

ห้องนอนเพื่อจะไปยังอาคารอาบน้ำ เจอชว่นออกมาจากห้องด้วยสภาพเดียว
กันพอดีจึงเอ่ยทัก

“อาบน้ำหรือ”

“ครับ”

“สองคนนั้นออกมายังอะ”

“เหมือนจะรีบร้อยแล้วนะครับ”

เธอพยักหน้า ผายมือให้เจ้าถิ่นนำทาง ระหว่างนั้นเด็กหนุ่มก็ยังคง
ทำหน้าที่ได้อย่างยอดเยี่ยม บรรยายความเก่าแก่ของสถานที่จนไปจิชักจะ
ไม่ยอมจับประตูเพราะกลัวหัดคามือแม้มันจะแข็งแรงมากก็ตาม

“ห้องน้ำมีห้องธรรมดาสองห้องนะครับ หรือถ้าคุณอยากแช่น้ำร้อน
อยู่สองห้องถัดไป”

ก่อนหน้านี้อันที่ชว่นแนะนำว่าที่มีห้องสำหรับแช่น้ำร้อน เธอและเพื่อน
อีกสองคนค่อนข้างตื่นตาตื่นใจ มันเป็นน้ำร้อนจากบ่อน้ำร้อนที่ผุดขึ้นตาม
ธรรมชาติ เมื่อก่อนคนที่นี่ต้องหบน้ำมาจากบ่อที่อยู่ทางด้านหลังมาใช้ แต่
หลังจากปรับปรุงเป็นพิพิธภัณฑ์ก็มีการต่อท่อเข้ามาเพื่อความสะดวก

“แล้ว...ห้องท้ายสุดตรงนั้นล่ะ”

“เป็นบ่อใหญ่ ไม่ได้เปิดใช้งานนานแล้วครับ แต่ถ้าอยากแช่มากกว่า
สองคนลองเข้าไปก็ได้”

“ไม่เป็นไรๆ ขอบใจนะ” ไบจิริบไบกมือปิดทันที

เด็กหนุ่มพยักหน้ารับก่อนเข้าห้องน้ำห้องแรก คล้อยหลังชว่นโรค
ต้องการความเป็นส่วนตัวก็กำเริบ หากอาบที่ห้องธรรมดาก็ต้องใช้ห้อง
ข้างๆ เขา ไบจิจึงเลือกจะไปแช่น้ำร้อนแทน

เจ้าตัวเดินไปเปิดดูความเรียบร้อยของห้องแรก เห็นพื้นเปียกเล็กน้อย
มีผ้าเช็ดตัวหมาดๆ แขนวนอยู่ มันถูกใช้งานมาแล้ว หากให้เดาคงไม่พ้น
เจ้าหมาใหญ่ประจำกลุ่มแน่นอน หญิงสาวจึงเลือกไปใช้ห้องที่สองอย่าง
ไม่ต้องสงสัย

“แคบเหมือนกันนะ”

ไบจิปืมพาระหว่างปลดเปลื้องเสื้อผ้า ลมเย็นโชยผ่านซอกไม้เข้ามาปะทะกายชวนให้ขนลุก ร่างอ้วนแอ่นเปลือยเปล่านั้น หยอนตัวลงในน้ำอุ่น ตัวอ่างทำจากหินดูดซับรักษาอุณหภูมิให้พอดีกับร่างกาย เธอสำรวจรอบๆ โดยอัตโนมัติ ขนาดห้องไม้ใหญ่มาก แต่เปิดประตูก็ก้าวถึงตัวอ่างเหมาะสำหรับแช่น้ำคนเดียว ข้างมือมีชั้นไม้เก๋ๆ และไม้แขวนเสื้อดูไม่ค่อยได้ใช้งาน ในฐานะอินทรีเรีย เธอไม่มีข้อดีสำหรับที่พักรี ยังดีที่เพดานสูง ช่องแสงปิดทับด้วยหลังคาสี่ซุนพอให้มีแสงส่อง ช่วยให้รู้สึกหายใจคล่องขึ้นมาบ้างเล็กน้อย

ด้วยความเหนื่อยล้าจากการเดินขึ้นเขาราวสามชั่วโมง ไบจิปืมหลังฟังชอบอ่างแล้วหลับตาลง ให้น้ำอุ่นร้อนช่วยบรรเทาความเมื่อยล้า ดิมด้าบรรยายภาพพร้อมกับเสียงฝนที่ค่อยๆ เบาลงตามระยะเวลา

“ไม่กลัวเป็นไข้เลยหรือ”

เสียงทุ้มแหบพร่าแผ่วเบาราวขนนกกระทบพื้นที่ตั้งอยู่ข้างหูทำไบจิปืมสะดุ้งตื่น เธอหันมองที่มาด้วยสติไม่เต็มร้อย ตรงหน้าปรากฏชายคนหนึ่งแขนข้างหนึ่งของเขาเท้าชอบอ่างหิน อีกข้างยื่นออกมาคล้ายกับว่าเมื่อครู่นี้ไบจิปืมจับท่อนแขนเขาอยู่

ด้วยขนาดห้องแคบๆ นี้นบีบให้เธออยู่ใกล้เขามากจนน่ากลัว จะให้ลูกหนีทั้งที่เปลือยกายอยู่ก็ไม่ได้ ทำได้แค่มองด้วยแวตาสั้นไหวพริบพริ้ง

“คุณ...เป็นใครคะ”

“หือ? ไม่มีคนบอกหรือ” ชายแปลกหน้าเอียงศีรษะอมยิ้ม

ไบจิปืมพยายามรวบรวมสติ ไม่รู้ว่าเธอหลับไหลไปนานเท่าใด จนตอนนี้เสียงฝนเหือดแห้งเหมือนหยุดตกไปแล้ว ฟ้ามืดแทบไม่เหลือแสง แต่น่าแปลกที่เธอสามารถเห็นความงดงามที่น่ากลัวของชายตรงหน้าได้ชัดเจนเหลือเกิน

บุรุษผิวซีดซีขาว แต่ดูไม่อ่อนเปลี้ยเพลียแรง เส้นผมยาวตรงเงางาม

ตำขลับเหมือนได้รับการบำรุงเป็นอย่างดี นัยน์ตาเรียวประดุจวาดโดยจิตรกร
ฝีมือดี กรอบหน้ารับหน้าผากและคาง ลันจุมูกโต้งจัดวางอย่างพอเหมาะ
เมื่อผนวกกับริมฝีปากที่ยิ้มพรายทำให้เขาดูไม่ต่างจากรูปปั้น

“มะ...ไม่มีใครบอกอะไรนะคะ น้องชวนบอกว่าที่นี่มีแค่อาตมา”

ไบจิเบี่ยงหน้าหลบแวตาดูใจรอยยิ้มที่มีกลิ่นอายนักร้อง พยายาม
ทำใจกล้าตอบกลับ ตัวเธอสีน้ําทองที่แช่อยู่ในน้ำร้อน เพราะประสาทสัมผัส
ทุกส่วนตื่นตัวระวังภัย ชนลูกแม่มั้ทั้งห้องจะบอวอลไปด้วยไอร้อน

“ที่นั้มันแคบ เปลี่ยนห้องใหม่สาวน้อย”

“ไม่เป็นไรคะ คือว่า...”

“นั้ไม่ค่อยอุ่นด้วยสิ” เขาจูงใจทั้งมือลงมาในบ่อ แลรั้งวัดอุณหภูมิ
ลวกๆ ก่อนเคลื่อนมาจับต้นขาทำเอาเธอสะดุ้งเฮือก

“ถ้าไม่ปล่อยเราจะกรี๊ดจริงๆ นะคะ”

หวาดกลัวปานลูกแมวพลัดหลงกับแม่ในสายฝน พยายามขู่ผู้ให้ที่
พักพิงหลบลมหนาวจนทางตั้งชนพอง ดูท่าคำเตือนนั้นจะไม่ทำให้ฝ่ายชาย
สะทกสะท้าน แกมยังชอบใจอีกต่างหาก

“หมวยกลัวจนวนร้องให้เลยเธอ ไหนดูหน้าสิ ไม่ร้อง ชู...”

เจ้าของกายสูงใหญ่หัดตัวยืนขึ้นก่อนจะโน้มลงมาดึงท่อนแขนเล็กๆ
ของไบจิ โอบรอบเอวเธอไว้ สวมกอดบดอบประโลมโดยไม่กลัวว่าชุดสวย
จะเปี๊ยก ช่างขัดแย้งเหลือเกิน

ตัวเขานั้นละที่ทำให้เธอกลัว

ไบจิได้รู้ตัวตอนนั้นเองว่า ความสยองที่แท้จริงไม่ใช่การมีผู้ชายบุกเข้า
มาในห้องน้ำ ชวนพูดคุยเสียงอ่อนเสียงหวาน และตะเตอต้องตัวเธอ

แต่มันคือความต่างของขนาดร่างกาย ที่มากเสียจนคิดว่าเขาไม่น่า
ใช้มนุษย์

มือใหญ่เพียงข้างเดียวกุมต้นขาของเธอได้รอบ เขาตัวสูงมากกว่าเธอ
หลายเท่า แขนข้างเดียวก็แทบจะอุ้มเธอได้อยู่รวมมร่อ

คนตัวเล็กลั่นเป็นเจ้าเข้า ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าน้ำตาไหลตั้งแต่ตอนไหน เห็น
อีกทีก็ตอนเขาใช้ปลายนิ้วซับให้ เช็ดหน้าเช็ดตาประหนึ่งตั้งใจปลอบประโลม
เหลือเกิน เจ้าของเส้นผมยาวเลยเอวจนจุ่มลงในอ่างน้ำร้อนพยายามมองเข้า
มาในตา ลมหายใจพ่นถี่กระชั้นชิดจนไปจิกควบคุมตัวเองไม่ได้ รวากับร่างกาย
จะปริแตกเสียดตรงนี้

“อย่ากลัวซ้ำเลย...”

ตอนนั้นไม่ว่าเขาจะพูดสิ่งใดก็ไม่เข้าหูแล้ว ไปจิกทำได้เพียงสั่นศีรษะ
ร่นถอยหลังจนชนกับฉากกั้นไม้ ยกแขนปกปิดส่วนสงวนด้านบน หลับตาให้
พบเพียงความมืดอยู่แบบนั้นเป็นหน้าที่...

ก๊อๆ

“ถ้าเรียกรอบที่สามแล้วยังไม่ตอบกลับ ผมจะเข้าไปจริงๆ นะครับ”

เฮือก!

ไปจิสะตั้งลิ้มตาขึ้นมาในอ่างน้ำเช่นเดิม ขยี้ตาพลงหันซ้ายแลขวา
ด้วยความตระหนก ก่อนจะรู้ตัวว่าทั้งหมดเป็นเพียงความฝัน เธอรีบตอบ
กลับก่อนที่คนด้านนอกจะเปิดประตูเข้ามา

“พี่...พี่กำลังจะออกไปค่ะ”

“ครับ มีอะไรให้ช่วยหรือเปล่า อยู่ในนั้นเกือบสองชั่วโมงแล้ว”

“มะ...ไม่มีอะไรค่ะ มันสบายไปหน่อย”

ดูเหมือนเด็กหนุ่มจะยืนปักหลักรอหน้าประตูไม่เดินหนีไปไหน
ระหว่างนั้นหญิงสาวรีบขึ้นจากน้ำ เช็ดเนื้อเช็ดตัวให้เร็วที่สุด สวมเสื้อผ้าชุด
ใหม่แล้วออกไปทันที ตัวชวนเห็นลูกทวารยกยืมให้ก็โล่งใจอย่างน้อยก็ไม่มี
ใครตายคาอ่างน้ำร้อน เขาผายมือให้เธอเดินนำแล้วค่อยตามหลัง

“สักครู่นะครับ ช่วยหยุดเดินก่อน”

“คะ ว่าไง”

“หันหลังหน่อยครับ”

ไปทำตามอย่างว่าง่าย ชวนหยิบบางอย่างออกจากแผ่นหลังของเธอ แล้วยื่นให้ดู ถ้ามด้วยความสงสัย

“เข้าห้องเดียวกันกับเพื่อนเธอครับ”

เด็กหนุ่มดึงเส้นผมสีดำขลับให้ตึงตามความยาว หากเทียบกับตัวหญิงสาว มันคงยาวตั้งแต่กลางกระหม่อมลงไปถึงข้อพับเข่าเลยกระมัง

ชวนคงเข้าใจว่าเธอใช้ห้องน้ำเดียวกันกับรายา เพื่อนสาวคนเดียวในทริปที่มีเส้นผมดำยาว แต่ผมเส้นนี้ยาวกว่าผมของรายามากด้วยซ้ำ

หญิงสาวมองด้วยความสับสนก่อนสั่นหัวตอบว่าไม่ใช่ แนนอนความกลัวในแววตาเธอส่งถึงอีกคนได้ทันที

“คืนนี้วางเหรียญที่ผมให้ไว้ข้างหมอนก่อนนอนด้วยนะครับ พอตะเกียงโถงกลางดับแนะนำให้หลับให้สนิท ถ้าเห็นใครเดินอยู่ข้างนอกหรือมาเคาะประตูหน้าต่างเรียก ไม่ต้องเปิด พอดี...อาจจะเป็นคนสติไม่ดีมาป่วนเนียน”

ได้ยินคำเตือนแล้ว ไปจิกก็อยากเป็นคนไม่มีสติขึ้นมาบ้างเหมือนกัน

“นี่เป็นหุ่นกระบอก
จำลองจากเจ้าของที่นี่ครับ
มีนามว่าเจียง สุกุลฉิน
เราเรียกกันว่าท่านเจียง”

3

ตุ้มเข็ด

คริสต์ศักราช 1824

เพลง!

ถ้วยรองหมึกกลวตลายประณีตร่วงหล่นจากโต๊ะ หมึกชุกร่ม¹ ตลับ
สุดท้ายสาดกระจายเลอะชายชั้นผู้สีแดงเพลิงซึ่งปักลายโดยช่างทอประจำ
ตระกูล เหล่าขุนนางต้องจ่ายทองหลายหมื่นชั่งเพื่อให้ได้สวมใส่

แต่**เจียงเคิน**ต้องถวายเป็นชีวิตเพื่อครอบครองมัน

ปรายตาคมมองอยู่ครู่ก่อนเบือนหน้าออก บุรุษหนุ่มหัวเสียเล็กน้อย
วางพู่กันจากขนหมาปาลงบนแท่นหยก บนโต๊ะละลานตาด้วยกระดาด
เซวียนจื่อ² แต่งแต้มด้วยอักขระมากมาย ล้วนเป็นบทกวีเรียงร้อยถ้อยคำ
พรรณนาถึงความงดงามของธรรมชาติที่ตกตะกอนมาจากภาพดงาม

¹ หนึ่งในสี่สิ่งล้ำค่าในห้องหนังสือ แห่งหมึกแข็งแรง สีดำล้นมันเงาและหมึกกลิ่นหอม ติด
กระดาดได้ดี ผลิตจากวัตถุดิบชั้นดีอย่างยาจีน เครื่องหอม หรืออาจจะผสมทองคำด้วย
ก็ได้

เบื้องหน้า

ภาพของหุบเขาที่ลงทูลงแรงเดินขึ้นมาด้วยสองขาราวสิบห้าปี
ผู้เป็นใหญ่มิได้เสียดายหากต้องจ่ายทองกว๋านซื้อหมึกมาเพิ่มในคลัง
แต่ฮันผู้เฒ่านี้ไม่ควรแปดเปื้อนสิ่งใด

นอกจากเลือดของเขาเอง

ร่างสูงลูกขึ้นยืนเผยให้เห็นสรีระสมชาย เนื่องจากไม่ได้สวมเสื้อ
ตัวรองด้านในกล้ามเนื้อบริเวณอกและหน้าท้องจึงเด่นชัด ท่อนล่างสวม
กางเกงขาก๊วยที่ตัดเย็บสำหรับบุรุษท่านนี้โดยเฉพาะ อันเนื่องมาจากส่วนสูง
ผิดแผกจากผู้คนทั่วไป อย่าวว่าแต่ชาวบ้านรากหญ้า หากไปยืนเทียบเคียง
เหล่าวีรชน ขุนนาง ชายชาติตรีสวมเกราะในสงคราม คนเหล่านั้นยังต้อง
หลบเลี่ยง

ความสูงราวเก้าอี้³ ทำให้เขาถูกมองว่าเป็นบุตรแห่งสวรรค์

ขณะเดินตามทางทอดยาว มือเรียวยาวถือตะเกียงไฟให้แสงนวล
ยามมืดค่าผู้แสงจันทร์ เส้นผมยาวสลวยเสยขึ้นเพื่อให้มองเห็นภาพงดงาม
ตรงหน้า ยิ่งย่ำชัดเหลือเกินว่าการลงทูลงแรงขำน้ำขำทะเล หนีความ
วุ่นวายจากถิ่นกำเนิด มันคุ้มค่ากว่าที่คาดไว้มาก

หมอกเจือจางระบายทับหุบเขาระดับต่ำกว่าจุดที่ยืนอยู่ ฝนปานปรุพรหม
โกลสุตลูกหูลูกตา ไบไม้ปิลิตปลิวตกแต่ให้ดูน่ามองยิ่งขึ้น ยามแสงจันทร์
และแสงตะเกียงส่องไบหน้าคมประดุจเหล่าเซียนร่วมมือกันปรุงแต่ง ทำให้
ทุกสิ่งรอบกายเปรียบดังตำหนักจอมเทพ

ตอนอยู่กับผู้อื่น ราวกับเขากลายเป็นสิ่งขู่มากกว่าเป็นมนุษย์เสีย
ด้วยซ้ำ

² หนึ่งในสี่สิ่งล้ำค่าในท้องหนังสือ เนื้อกระดาษขาวนวลละเอียด ทำให้สิ่งที่แต่งแต้มลงไป
โดดเด่น เนื้อกระดาษเหนียวนุ่มซับน้ำได้ดี ไม่เปลี่ยนสีหรือเอื่อยง่าย

³ หน่วยวัดความยาวของจีน 1 ฉือ เท่ากับ 10 นิ้ว ในที่นี้คือประมาณสองร้อยเซนติเมตรกว่า

“ท่านเจียงต้องการสิ่งใดหรือไม่...เจ้าคะ”

เด็กสาวอยู่ในชุดฉางชาน ลักษณะคล้ายที่เพ้าแต่สวมกางเกงไว้ด้านใน อย่างร่วมสมัย คงมีแต่เจียงเงินที่ยังคงสวมฮั่นฝูอย่างกับหลุดมาจากสมัย ราชวงศ์หมิง นางสอภามแก่ๆ กังๆ เรียงคำไม่ถูก ทำเอาชายหนุ่มหลุดยิ้ม เอ็นดู

“ข้าแค่ทำชายผ้าเมื่อหมึก อาถึงไปนอนเถอะ ไม่ต้องรอตะเกียงดับ หลอก”

“ไม่ได้เจ้าคะ ท่านเจียงจะไปบ่อน้ำเวลานี้ไม่ได้”

“ทำไม”

“มัน...มันมืด”

เป็นอีกครั้งที่เสียงหัวเราะหุ่มนุ่มดังขึ้นมา เขาจับเด็กคนนั้นมาเลี้ยงดู เพราะรู้สึกได้ถึงความจริงรักภักดี เข้ามาช่วยเหลือเขาอย่างไร้เดียงสา โดยไม่ดูขนาดตัวเลยว่าเล็กจ้อยเพียงใด

“อาถึง นอนดึกแบบนี้จะตื่นก็โง่ง ตะวันชนหัวเหรอ” ดึกตื่นปานนี้ เหล่านักแสดงและข้าบริวารคนอื่นคงเข้าโรงนอนพักผ่อนกันหมดแล้ว จะมีก็แต่เด็กสาวที่ซอบมาป้วนเปี่ยน นั่งรอหน้าห้องเพื่อถูกเรียกใช้ ทำให้นาง ดูสนิทสนมกับเขากว่าผู้อื่นในโรงอุปรากร

“ขอโทษเจ้าคะ ราชรีสวัสดิ์นี่เจ้าคะ”

“ไข่มุกงามบนฝ่ามือเช่นเจ้า ข้าจะไม่ทำให้เือนโคลน”

ระหว่างเดินผ่านเขาลูบศีรษะนางเบาบางด้วยความเอ็นดู ชื่อเสียง เรื่องการดูแลคนในปกครองของเขาหนีว่าไม่เป็นรองฝีมือการประพันธ์คำ ไหนจะนำเสียงนำฟังกายขึ้นแสดงศิลปะประจำถิ่นกำเนิด เล่นละครแต่มี ใบหน้าแต่งองค์ทรงเครื่อง

ยังจะให้ผู้อื่นมองเขาเป็นมนุษย์ได้อย่างไร หากความงามทัดเทียม เทพปานนั้น

เจียงเงินอพยพมาจากแผ่นดินเกิดตั้งแต่สิบขวบเพราะสงคราม

ภายใน อยู่อาศัยทำความคุ้นเคยได้ไม่นานก็เป็นทีที่หมายตาของหญิงชนชั้นสูงมากมาย แต่วัยเพียงสิบสี่ปีในความรู้สึกของเขายังไม่พร้อมรับมือกับการมีบุตรและคนรัก ต่อให้รอบกายจะกดดันเร่งรัดเพราะสงคราม โรคภัยมากมายหลายสิ่งที่ทำให้ชีวิตไม่แน่นอนนอนอยู่ตลอดเวลา

ทางออกสุดท้ายคงไม่พ้นข้ออ้างอย่างต้องการบวชเรียนศึกษาวิชาหาความรู้ เขาตัดสินใจเดินทางหาสถานที่ที่เหมาะสม กระทั่งพบผาแห่งนี้ ก่อตั้งสิ่งที่เป็นเงินเป็นทองจับต้องได้อย่างโรงอุปรากร เพราะตำราวิชาในมือผู้เป็นมารดานั้นอัดแน่นไปด้วยศิลปะชั้นสูง

ชายหนุ่มรู้ว่าผู้คนมักมีทิฐิ ต้องการชิงดีชิงเด่นกันปานใด จึงใช้ต้นทุนที่มีมาแต่กำเนิดอย่างใบหน้าราวเทพประทาน การแสดงซึ่งเจียรไนมาอย่างประณีต น่าเสียดายเพราะชนลุ่มหลง การเรียงร้อยถ้อยคำเชิญชวนคล้ายต้องมนตร์ หลอมรวมกับความกระหายสิ่งพิเศษของผู้มีอันจะกิน ดันดันหาทางขึ้นมาดูการแสดงอันแสนวิเศษ ยอมถวายสิ่งล้ำค่าเพื่อได้เชยชมกับตา สดับกับหู บั้นแต่งออกมาเป็นความสุขใจจอมปลอม

“แปดร้อยตำลึง”

“เจ้ามันหน้าไม่อายจริง ๆ ไหนบอกแค่ห้าร้อย!”

“กว่าข้าจะได้มันนยากมากนะ ถ้าไม่จ่ายก็ไม่ต้องเอา!”

“กะอีแค่เส้นผม ไม่ได้ขอให้กรีดเนื้อกรีดหนังท่านเขาเสียหน่อย!”

ขณะกำลังจะก้าวขาออกจากกรอบประตู เสียงพูดคุ้ยลอยเข้าหูบสนทนาชวนให้เดือดดาล แต่เจียงเหนินได้ยืนชานี่อยู่บ่อยครั้ง

ผู้คนปรารถนาในเรือนร่างและหน้าตาของเขารุนแรงเสียจนเป็นภัยพอพยายามด้วยจริตมารยาไม่ได้ ก็ความหาวิธีบริด พึ่งพาคุณไสยมนตร์ดำจนหน้าขาด

ตอนยังไร้เดียงสาเขาไม่เชื่อเรื่องสิ่งที่ไม่เห็น ทำให้ศัตรูตายเพียงเขียนชื่อ เสกให้หลงรักเพราะดินปืนผูกด้ายแดง แต่หลังจากพบเจอกับตนเองเจียงเหนินในวัยยี่สิบปีก็รับรู้แล้วว่ามันเป็นเรื่องจริง

บุรุษหนุ่มถอยกลับเข้าห้องส่วนตัวดั้งเดิม นั่งลงหน้าโต๊ะไม้ เปลี่ยนหมึกดำเป็นแดงปานเลือดนก แทนกระดาษสีนวลด้วยกระดาษสี⁴ แปลงบทกลอนรึ้นหูสู่คำสาปแห่งหมายกระชากวิญญาณ ลนมันด้วยไฟตะเกียงจนไม่เหลือซาก

ไม่นานเสียงกริรร้องโหยหวนของหญิงสาวก็ดังตามมา

จุดจบของการเล่นเล่นก็คือความตาย

ไม่มีใครเหมาะสมจะครอบครองตัวเขา ไม่มีผู้ใดควบคุมร่างกาย ความคิด จิตใจ ทุกสิ่งอันเป็นตัวเสียงเดินได้

ท่านผู้เป็นใหญ่คิดเช่นนั้นมาตลอด...

กระทั่งความตายมาเยือนตัวเขาเอง

“นี่เป็นหุ่นกระบอก จำลองจากเจ้าของที่นี่ครับ มีนามว่าเจียง สกุก เฉิน เราเรียกกันว่าท่านเจียง”

ชวนผายมืออธิบาย พลางมองลูกทัวร์ทั้งสามที่เดินตามเขาต้อๆ จับจ้องของทุกชิ้นด้วยแวตาคาเป็นประกาย สามารถพูดได้เลยว่าเป็นกลุ่มที่ตั้งใจฟังที่สุดตั้งแต่เขาทำงานมา

ตอนนั้นทั้งสี่อยู่ในอาคารจัดแสดงวัตถุโบราณของพิพิธภัณฑ์เจียงซาน หลังจากตื่นตาดันใจกับข่าวของต่างๆ ในห้องนี้ไปแล้ว ที่น่าสนใจกว่าคือสิ่งที่อยู่ในตู้กระจกซึ่งขนานข้างทั้งสองฝั่ง หุ่นกระบอกขนาดเท่าตัวคนตั้งอยู่ฝั่งละสี่ตัว แต่ละตัวสวมชุดตามยุคสมัย จวบจนมาหยุดที่ตัวสุดท้ายซึ่งตั้งอยู่ตรงกลางสุดทางเดินบนแท่นศิลายกสูง มีพรหมแดงกำมะหยี่ปูนำทาง สาดแสงไฟเพิ่มความโดดเด่น เรียกได้ว่ามองเห็นตั้งแต่ทางเข้า

“คือเอ่อ...ไม่ได้จะว่าอะไรนะ แต่ร่างจำลองสูงขนาดนี้เลยเธอ” โคลงยหน้ามองร่างตระหง่านหลังกระจกด้วยสายตาเคลือบแคลง เห็นตัว

⁴ ยันต์จีน เขียนด้วยตัวอักษรหรือรูปภาพ นิยมใช้สีแดง สีเหลือง หรือสีเขียวเป็นต้น

อื่นใหญ่เท่าคนคนหนึ่งก็ว่าอึ้งแล้ว แต่หุ่นตัวนี้สูงกว่าตัวอื่นมาก สงสัยว่า
คนเราจะสูงได้เท่านี้จริงๆ หรือ

“ใช่ครับ จำลองจากขนาดจริง ตามบันทึก ท่านเจียงสูงสองเมตร
กว่า”

คำตอบนี้ตอกย้ำว่าท่านเจียงมีตัวตนจริงตามประวัติศาสตร์ คนแก่
คนแก่ไม่ได้จินตนาการขึ้นมาเอง

ทั้งสามพยักหน้าหงิกๆ รายงานบันทึกข้อมูลบนป้ายหน้าหุ่นกระบอก
ลงในสมุด โคลงข้อมูลเรื่องอื่นนอกเหนือจากสิ่งที่เห็นตรงหน้าเพิ่ม ทว่า
ไบจิเอาแต่ยืนมองมันด้วยแวตาลี้นลอย

สาบานได้ เธอไม่ได้คิดไปเอง

“จิมมองอะไร มีอะไรหรือเปล่า” รายงานมาเห็นเพื่อนเหม่อลอยจึงเอ่ย
ถาม

“คือ...ชายเสื้อกับผมเขาเป็ยกเทร่อ” หญิงสาวตัวเล็กชี้ไปยังหุ่นไม้
ที่ยืนจังก้าหลังตู้กระจก

เชือกสีแดงระโยงระยางตามข้อพับเพื่อความคมการเคลื่อนไหว เส้นผม
ของหุ่นคงทำจากใยสังเคราะห์ ทว่าดูแนบเนียนราวกับงอกจากรากผม
เหมือนเส้นผมของมนุษย์จริงๆ ใบหน้ามีผ้าสีแดงผืนบางปิดทับ ชายผ้า
ประดับด้วยดินทองและลูกปัดหยก ทับด้วยยันต์สีเหลืองซึ่งเขียนอักขระด้วย
หมึกสีแดง สวมเสื้อคลุมสีแดงเพลิง ชายผ้าเปราะเบื่อนสีดำเหมือนหมึก

“อาจจะเป็นความชื้นซึมเข้าไปตอนฝนตกครับ เดี่ยวผมติดต่อ
เจ้าหน้าที่ให้มาดูอีกที”

ชวนตอบกลับด้วยเหตุผล ลบล้างความสงสัยใคร่รู้ของไบจิได้ส่วนหนึ่ง
แต่อย่างที่บอก เธอไม่ได้คิดไปเอง...

หุ่นกระบอกตัวนี้ ช่างเหมือนชายในฝันสยองขวัญเหลือเกิน

“แล้วเขาเสียชีวิตตอนอายุเท่าไร ยังไงหรือคะ บนป้ายไม่มีระบุไว้”

ความอยากรู้อยากเห็นของลูกทัวร์กลุ่มนี้ชวนจัดให้อยู่ในระดับ

ปรอทแดง รายงานหลังเขาพักหายใจไม่ถึงสิบวินาทีด้วยซ้ำ

“ตามบันทึกเก่าบอกไว้ราว ค.ศ. 1843-1845 ครับ”

“แล้วพบร่างตอนไหนหรือคะ”

“ไม่แน่ใจเลยครับ”

“ระหว่างนั้นไม่มีใครเจอตัวเลยหรือ แล้วฝั่งร่างที่ไหน”

“คาดว่าเสียชีวิตในพื้นที่ห้ามเข้าครับ บางทีร่างอาจจะถูกฝังในสวนบริเวณนั้น แต่จากรายงานอื่นก็ไม่มีการขุดพบแน่ครับ”

“หรือว่าตกผา...”

ไบจิแทรกขึ้นจนทั้งโรงเงียบกว่าเดิม ข้อสันนิษฐานของเธอคงจะรุนแรงไปหน่อย เมื่อหางตาเห็นสีหน้าของชวन्दูเข้มขึ้นจึงยิ้มแหย่แก้ไขน แอบตีปากตัวเองเบาๆ

“เชิญที่เกลดเลอร์ต่อเลยไหมครับ หรือจะพักก่อน”

ไกด์อายุน้อยพาเปลี่ยนเรื่อง ซึ่งทั้งสามก็เออออเป็นเสียงเดียวกันว่า ช่วงเข้านี้อยากเดินสำรวจพิพิธภัณฑ์ให้หมดก่อน ค่อยพักกินมื้อเที่ยงก่อน ไปเล่นชิปไลน์หรือการโยนสลิงผ่านป่าเขา กิจกรรมนั้นอยู่ห่างอาคารที่พัก ไม่ไกลนัก

สถานที่แห่งนี้น่าสนใจมากกว่าที่คิด ตอนเดินผ่านเกลดเลอร์เข้ามาที่ห้องนี้ ไบจิสงสัยว่าเหตุใดชวन्दูถึงไม่พูดแนะนำภาพมากมายในกรอบที่ติดบนผนังเป็นใครบ้าง แต่เมื่อเดินออกมาพร้อมกับฟังประวัติความเป็นมาและวิถีชีวิต เช่น วิธีการจัดระเบียบผู้มาชมการแสดง รวมถึงนักแสดงทั้งหลายที่ต้องฝึกซ้อมกันอย่างเข้มข้น ประสานกับนักดนตรี บทกวีและบทละคร ล้วนแล้วแต่สอดคล้องกัน

พอมองกลับไปด้านหลังแล้วเห็นเหล่าหุ่นกระบอกภายในโรงจัดแสดง วัตถุโบราณ ราวกับว่าชวन्दูได้พาเขากอย่างพวกเธอเข้าไปพักทายเจ้าบ้าน ก่อนพามาทำความรู้จักวิถีชีวิตของพวกเขามากขึ้นทีละน้อยๆ ตัวสถานที่เยี่ยมล้ำด้วยมนตร์ขลังอยู่แล้ว ไกด์คนเก่งยังสร้างบรรยากาศในการเที่ยวชมให้

เล่นห้ขึ้นได้ นับว่ามีความสามารถมากทีเดียว

ออกมาจากโซนแกลเลอรีชวนพาทั้งสามมายังอีกส่วนของพิพิธภัณฑ์ ซึ่งเป็นหอสูงสี่ชั้น อันเป็นพื้นที่จัดแสดงเกี่ยวกับคณะอุปรากรที่เรียกได้ว่าเป็นไฮไลต์ของที่นี่ ชั้นแรกจัดแสดงข้าวของเครื่องใช้ในชีวิตประจำวันที่ทำเอานักท่องเที่ยวรุ่นใหม่ต้องกุมขมับ เครื่องมือเครื่องไม้แต่ละชิ้นดูแปลกตาไปหมด บางอย่างแทบเดาไม่ได้ว่าใช้สำหรับอะไร แต่ป้ายข้อมูลรวมถึงคำอธิบายของชวณก็ทำให้กระจ่างขึ้น

ชั้นถัดมาเป็นห้องจัดแสดงเครื่องดนตรีซึ่งชวนบอกว่าสำคัญไม่แพ้การขับร้อง ส่วนใหญ่เป็นเครื่องดนตรีของจีน เช่น ซอปักกิ่ง ซอสองสาย ซิมจีน ฉิ่งจีน กลองจีน และอีกมากมายหลายชิ้น แต่ที่ดูพิเศษกว่าชั้นอื่นคือกู่เจิง ชวณอธิบายว่ามันแทบจะเป็นลายเซ็นของคณะงิ้วแห่งนี้ทีเดียว แค่มองด้วยตายังจินตนาการถึงเสียงอันไพเราะได้

ชั้นสามนับว่าตระการตาเสียจนอ้าปากค้าง แทบลืมความลำบากลำบากตอนแบกถังซาวขึ้นผาทันที มันเต็มไปด้วยเครื่องแต่งกายของนักแสดง ไม่ว่าจะเป็นชุดลาลอง ชุดบรรดาศักดิ์ ชุดเกราะ ชุดขุนนางทั้งฝ้ายนู้ฝ้ายนุ่น ซึ่งแต่ละตัวปักลวดลายสวยงามอย่างที่ดูออกเลยว่าหายากและมีราคา อีกด้านเป็นอุปกรณ์จำพวกธงหรือแส้ และอาวุธจำลองสำหรับการแสดงที่ดูสมจริงมากจนคิดว่าหากแตะต้องมันเข้าก็อาจจะได้เลือด ส่วนมุมที่อลังการที่สุดเธอยกให้เครื่องประดับ โดยเฉพาะหมวกงิ้ว แต่ละชิ้นสวยงามละเอียดละไมกว่าที่เห็นในจอทีวีมาก ไปจihatเห็นน้ำหนักที่บอกไว้ในป้ายข้างตู้กระจกแล้วก็รู้สึกหนักศีรษะขึ้นมาทันที

กวาดตามองการจัดแสงสีที่เสริมให้ทุกอย่างในห้องนี้โดดเด่น บ่งบอกได้ว่าผู้ดูแลทะนุถนอม ตั้งอกตั้งใจนำเสนอวัฒนธรรมเก่าแก่ที่สืบสานกันมายาวนานและหาดูได้ยากแล้วนี่เป็นอย่างไร เพราะไม่สามารถสร้างมันขึ้นใหม่ได้ ปัจจุบันจึงต้องรักษาให้คงอยู่เพื่อเป็นประโยชน์ต่อคนรุ่นหลัง

“แล้วชั้นสี่มีอะไร”

โคลงถามตั้งแต่ครึ่งทางขึ้นสาม เพราะสังเกตเห็นว่ามีทางให้ขึ้นไป
ด้านบนอีกทว่ามีเชือกกันปิดทางไว้

“เป็นโรงจิวครับ”

คำตอบจากชวนทำเอาอีกสองสาวหูผึ่ง กำลังจะเอ่ยปากถามต่อ ทว่า
โกด์เหมือนจะรู้นิสัยลูกทัวร์กลุ่มนี้ดีจึงดักทางไว้ก่อน

“แต่ไม่ได้เปิดให้เข้าชมครับ”

ความหวังดับวูบในเสี้ยววินาที แต่ถึงจะน่าเสียดาย อย่างน้อยการ
ได้เยี่ยมชมเท่านี้ก็คุ้มกว่าคุ้มค่า ทั้งสามเดินถ่ายภาพเก็บข้อมูลไว้ศึกษาต่อจน
ถึงเที่ยง แดดจําเหมาะแก่การพักผ่อนกลางวันพักผ่อนไปทำกิจกรรมต่อ

เมื่อตอนมือเข้าไปจับและเพื่อนได้กินของว่างและกาแฟ ส่วนอาหาร

มือเที่ยงนี้ปรุงด้วยฝีมืออาม่า บะหมี่หยางซุนเส้นสด น้ำซุปรกระดูกหมู
เคี้ยวบนเตาถ่านนับสิบชั่วโมง โรยต้นหอมและงาคั่ว กินกับเกี้ยวน้ำใสเต้าหู้
หมักซอส แม้มื้อนี้จะไม่มืเนื้อสัตว์สักชนิดแต่รสชาติถูกปากมาก นับเป็น
ประสบการณ์คุ้มค่าซึ่งที่พักราคาหลักหมื่นอาจจะให้ไม่ได้

หญิงชราชวนพวกเธอคุยด้วยสำเนียงแต้จิ๋ว ซึ่งก็ไม่ใช่อุปสรรค
เพราะในกลุ่มมีคนช่างจ้อช่วยรับหน้าอยู่คนหนึ่ง

“จริงเหรออรับอาม่า อาม่าทำเองหมดเลยเธอ!”

“ลือเจียะไ่ยะๆ”

“เจียกโ้ยะๆ ครับ”

ไปจิเกือบล้าลักเส้นบะหมี่ ส่วนเพื่อนสาวมารยาทงามล้าลักไ่เป็น
ที่เรียบร้อย เพราะสำเนียงประหลาดของโคลที่พยายามพูดตามอาม่าไม่หยุด
ตัวต้นเหตุเอาแต่หัวเราะว่า ชวนหญิงชราคุยไปเรื่อยอย่างไม่สนความหมาย

ระหว่างมืออาหารมีแต่มวลความสุข ทว่าโกด์คนเก่งกลับไม่มีรอยยิ้ม
ให้เห็นสักครึ่งจนสาวตัวเล็กได้แต่ตั้งคำถาม ดวงตากลมไ่แว่นกรอบเรียว
เหลือบมองไปหน้าคนฝั่งตรงข้าม ชวนกำลังตั้งใจมันวเส้นบะหมี่เข้าปาก

ไบจิจึงสังเกตเห็นว่าซามเกี้ยวหน้าอยู่ไกลเกินกว่าซวนจะเอื้อมถึงจึงตักมันมาใส่ซามเปล่าข้างๆ เด็กหนุ่ม นั่นทำให้เจ้าของนัยน์ตาเรียวหันขวับ ทำทีจะยกมือห้ามแต่ก็ไม่ทัน

“ทำไมเธอ”

“...เปล่าครับ แค่จะบอกว่าไม่ใช่ถ้วยผม”

ไบจิจึงเอียงศีรษะงุนงง ซวนถอนหายใจกับภาพของคนตรงข้าม จากปฏิริยาसनอกสนใจของคณะลูกทัวร์ตอนพาเข้าชมพิพิธภัณฑท์ ทำให้เขามองทั้งสามเหมือนสัตว์ตลกแป้วจำพวกหมาแมวอยู่แล้ว ท่าทางของไบจิจึงในตอนนั้นพานให้เขามองเจ้าตัวไม่เหมือนคนไปกันใหญ่

“เป็นถ้วยหัวโต๊ะ วางไว้เฉยๆ ครับ ถ้าจะตักให้ผม ใส่ซามผมเลยก็ได้”

เขาเลื่อนซามใบนั้นออกแล้วกินอาหารในซามตนต่อ แม้จะไม่ค่อยเข้าใจท่าทีและคำพูดของเด็กหนุ่มนักแต่ไบจิจึงเอื้อมไปตักเกี้ยวมาใส่ซามเขาอีกสองชิ้น

นี่คงเป็นครั้งแรกที่ไบจิจึงเห็นซวนยิ้มพลางถอนหายใจ ถึงจะแค่แวบเดียวก็เถอะ

ตกเย็น หลังเล่นกิจกรรมตามจุดที่กำหนดจนหมดสภาพ ไกด์และลูกทัวร์ทั้งสามก็เดินกลับพิพิธภัณฑท์ด้วยสภาพแรงหดตัวห่อ ทว่าไบหน้าของลูกทัวร์ยังวาดความสุขเอาไว้เพราะความสนุกที่ได้รับนั้นเกินคาด

ขณะโคลและรายากำลังพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน ไบจิจึงกลับมีท่าทางอ่อนแรง หน้าซีดซีขาว คล้ายว่าจะเป็นลม

“เป็นอะไรหรือเปล่า” โคลหันไปถามเพื่อนสาวผมสั้นที่เดินเอื่อยๆ ตามหลัง

“...หมดแรง” ไบจิจึงปากงอแง ทำหน้าจะร้องไห้ ปกติเธอเป็นคนแรงน้อยอยู่แล้ว นอนเฉยๆ ก็ยังเหนื่อยได้ การทำกิจกรรมโลดโผนแบบนี้

คงดูดพลังเธอไปมากทีเดียว

เพื่อนทั้งสองพากันหัวเราะขำขัน หนุ่มผมผมทองเดินเข้ามาประจบแล้ว กอดคอตามประสาคนสนิท ขยี้ผมที่ยุงอยู่แล้วยังให้ยุ่งยิ่งกว่าเดิม ไบจิพยายาม ขึ้นตัวออก หากไม่เหนื่อยเธอก็คงหยิกกลับไปไม่กี่กั๊กมือแก้เผ็ดอยู่หรือก แต่ ตอนนั้นไม่ไหวจริงๆ

แกรก!

“โอ๊ย! อะไรวะ”

ขณะกำลังก้าวขึ้นเนินเพื่อกลับเข้าพิพิธภัณฑน์โคลก็ต้องร้องลั่นเสียง หลง กิ่งไม้ที่มีหนามแหลมหักร่วงลงมาชูดก่อนแขนเขาเป็นทางยาว ไบจิ กระโดดหลบแต่ไม่ทัน โดนลูกหลงไปด้วยอีกคน

ชวนไวมากพอที่จะกระชากคอเสื้อทั้งสองให้หลบก่อนไม้ขนาดใหญ่ ที่ร่วงตามมา เด็กหนุ่มกวาดตามองรอบด้าน ในช่วงเวลาดวงอาทิตย์ใกล้ จดพื้นดิน เสียงที่ควรได้ยินอย่างเสียงนกบินกลับรัง ยอดไม้เสียดสีกันยาม ลมพัด เสียงลำธารไม่ไกลจากที่พัก หรือแม้แต่หยดน้ำจากยอดหญ้า บัดนี้ กลับมลายสิ้น

เงียบสงัดเสียยิ่งกว่าอยู่ในป่าช้า

โปกด์หนุ่มน้อยรู้ว่าต้องทำอะไร จึงเร่งลุกหัวรั้วด้วยสีหน้าเคร่งเครียด กว่าครึ่งไหนๆ

“เรารีบกลับกันดีกว่าครับ เขาเตือนแล้วว่ามันกำลังจะมา”